

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 716/2025-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Námestie SNP 87/8, Zvolen, proti prípisu prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/2 Gn 96/25/1000 z 30. apríla 2025 a konaniu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy, čl. 35 ods. 1 ústavy, čl. 42 ods. 1 prvej vety ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 prvou vetou, ods. 2 ústavy, čl. 13 ods. 4 ústavy, čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod (ďalej len „dohovor“), čl. 8 ods. 1, 2 dohovoru, čl. 1, 2 prvou vetou Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod v spojení s čl. 14 dohovoru, a to prípisom prokurátora generálnej prokuratúry sp. zn. IV/2 Gn 96/25/1000 z 30. apríla 2025 a konaním predchádzajúcim jeho vydaniu. Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd prípis generálnej prokuratúry zrušil, vrátil jej vec na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie v celkovej výške 130 000 eur. Súčasťou podanej ústavnej sťažnosti je aj návrh sťažovateľa v zmysle § 123 ods. 4 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na začatie konania o súlade právnych predpisov.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ žiadosťami adresovanými Ústavu na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] opakovane žiadal o umožnenie realizácie návštev s blízkymi osobami s priamym kontaktom, o povolenie vykonávať vzdelávaciu činnosť s možnosťou používania notebooku a zároveň žiadal o povolenie nosiť vlastný odev a obuv.

3. Podnetom na preverenie zákonnosti výkonu trestu odňatia slobody z 12. apríla 2024 žiadal sťažovateľ Krajskú prokuratúru v Nitre o preverenie možného porušovania práv sťažovateľa

zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Malo ísť o porušenie práv sťažovateľa z dôvodu podávania stravy v kovových miskách, výkonu návštev blízkych osb bez priameho kontaktu, nemožnosti používať notebook na vzdelávaciu činnosť, nízkej pracovnej odmeny a vysokých zrážok z odmeny, nemožnosťou nosiť vlastný odev a obuv. Krajská prokuratúra vyhodnotila predmetný podnet sťažovateľa ako sťažnosť na podmienky v ústave na výkon trestu odňatia slobody a z dôvodu vecnej príslušnosti mu vec postúpila.

4. Ústav na výkon trestu odňatia slobody sa v zázname o prešetrení sťažnosti č. UVTOS-01490/13-ZE-2024-8 z 27. júna 2024 zaoberal jednotlivými sťažnostnými bodmi sťažovateľa a sťažnosť vyhodnotil ako neopodstatnenú bez potreby prijímať ďalšie opatrenia.

5. V súvislosti s písomným podaním sťažovateľa doručeným krajskej prokuratúre 15. apríla 2024 a po predložení záznamu o prešetrení sťažnosti č. UVTOS-01490/13-ZE-2024-8 z 27. júna 2024 prokurátor krajskej prokuratúry postupoval podľa § 18 ods. 6 písm. d) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vzhľadom na to, že videl potrebu preveriť námietku sťažovateľa o nemožnosti používania notebooku na vzdelávacie účely a námietku nemožnosti nosenia vlastného odevu a obuvi. Krajská prokuratúra napokon v upovedomení č. k. 3Kn 26/24/4400-8 z 12. septembra 2024 konštatovala, že nezistila v postupe ústavu na výkon trestu odňatia slobody žiadne nedostatky, porušenie zákona a práv sťažovateľa.

6. Sťažovateľ podaním z 2. augusta 2024 označeným ako „*Sťažnosť na postup prokuratúry*“ a adresovaným generálnej prokuratúre namietal postup krajskej prokuratúry pri vybavovaní jeho podania zo 6. júla 2023 a podania z 12. apríla 2024. Generálna prokuratúra v upovedomení č. k. IV/2 Gn 188/24/1000-4 z 1. októbra 2024 uviedla, že podanie sťažovateľa z 12. apríla 2024 vyhodnotil prokurátor krajskej prokuratúry správne ako sťažnosť v zmysle zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov, nad rámec tohto vyhodnotenia vybavil časť podania sťažovateľa v právnom režime podľa § 18 zákona o prokuratúre. Žiadnu nezákonnosť neidentifikoval, podnet považoval za nedôvodný preto ho odložil bez prijatia prokurátorského opatrenia.

7. Sťažovateľ opätovne podaním označeným ako „*Podnet na preverenie zákonnosti výkonu trestu odňatia slobody*“ zo 6. decembra 2024 požiadal generálnu prokuratúru o preskúmanie piatich sťažnostných bodov týkajúcich sa podávania stravy v kovových miskách, výkonu návštev blízkych osb bez priameho kontaktu, nemožnosti používať notebook na vzdelávaciu činnosť, nízkej pracovnej odmeny a vysokých zrážok z odmeny a nemožnosti nosiť vlastný odev a obuv.

8. Prokurátor generálnej prokuratúry upovedomením č. k. IV/2 Gn 188/24/1000-7 z 18. decembra 2024 konštatoval, že na základe podnetu sťažovateľa z 2. augusta 2024 boli jednotlivé sťažnostné body a postup krajskej prokuratúry predmetom prieskumu generálnej prokuratúry, ktorá dospela k záveru, že podnet sťažovateľa nie je dôvodný pričom bol sťažovateľ vyrozumený upovedomením č. k. IV/2 Gn 188/24/1000-4 z 1. októbra 2024. Na tento podnet preto generálna prokuratúra neprihliadala, keďže neobsahoval žiadne nové skutočnosti.

9. Sťažovateľ adresoval generálnej prokuratúre „*Ďalší opakovaný podnet*“ zo 7. apríla 2025 na účely preverenia zákonnosti výkonu trestu odňatia slobody. Generálna prokuratúra upovedomením č. k. IV/2 Gn 96/25/1000-3 z 30. apríla 2025 konštatovala, že sťažovateľ neuviedol také nové relevantné skutočnosti, ktoré by bolo dôvodné riešiť, pretože namietané porušenia práv

sťažovateľa artikulované do piatich sťažnostných bodov už boli zo strany príslušných orgánov dostatočne preskúmané, o čom bol sťažovateľ písomne vyrozumiený S ohľadom na uvedené skutočnosti generálna prokuratúra na predmetné podanie sťažovateľa neprihliadala.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ napáda prípis generálnej prokuratúry a konanie tomu predchádzajúce. Podľa názoru sťažovateľa boli vo všetkých piatich sťažnostných bodoch porušené počas výkonu trestu odňatia slobody jeho základné práva a slobody (podávanie stravy v kovových miskách, výkon návštev blízkych osôb bez priameho kontaktu, nemožnosť používať notebook na vzdelávaciu činnosť, nízka pracovná odmena a vysoké zrážky z odmeny, nemožnosť nosiť vlastný odev a obuv). Sťažovateľ v rámci svojej ústavnej sťažnosti vo všeobecnej rovine a rozsiahlo opisuje jednotlivé sťažnostné body. Obsahom ústavnej sťažnosti je aj návrh sťažovateľa v zmysle § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde na začatie konania o súlade právnych predpisov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nešpecifikuje, akým konkrétnym spôsobom malo dôjsť zo strany generálnej prokuratúry k porušeniu ním označených práv. Ústavný súd vyvodil záver, že podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je predovšetkým jeho nespokojnosť s výsledkom vybavovania podnetov zo strany generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

13. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ adresoval generálnej prokuratúre ďalší opakovanypodnet zo 7. apríla 2025. Generálna prokuratúra naň reagovala ústavnou sťažnosťou napádaným prípisom sp. zn. IV/2 Gn 96/25/1000 z 30. apríla 2025, v ktorom konštatovala, že na tento ďalší opakovanypodnet sťažovateľa nebude prihliadať. Svoje rozhodnutie odvodnila tým, že sťažovateľ v ňom neuviedol také nové relevantné skutočnosti, ktoré by bolo vhodné riešiť ,

a skutočnosti, ktoré sú jeho obsahom, už boli zo strany príslušných orgánov dostatočne preskúmané.

15. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov. Takýto ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Zároveň z § 33 ods. 1 písm. d) a § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak, a o tejto skutočnosti nie je potrebné podávateľa upovedomiť.

16. Ústavný súd konštatuje, že nemožno dospieť k záveru, že by zo strany generálnej prokuratúry mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv, keď nevybavovanie takého podania vyplýva priamo z už citovaného ustanovenia zákona o prokuratúre (§ 36 ods. 2).

17. Ústavný súd uvádza, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu nie je právo sťažovateľa, aby orgány prokuratúry opakovane odpovedali na jeho ďalšie a ďalšie opakované podnety týkajúce sa tej istej veci, v ktorých sťažovateľ neuvádza nové skutočnosti. Sťažovateľom predložené argumenty nemôžu žiadnym spôsobom spochybníť základné zákonné pravidlo, že ďalší opakovaný podnet sa bez naplnenia zákonných predpokladov nevybavuje (§ 36 ods. 2 zákona o prokuratúre).

18. Z namietaného prípisu prokurátora generálnej prokuratúry preto nemožno vyvodiť, že by niektoré z rozhodnutí alebo postup generálnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a ústavu na výkon trestu odňatia slobody pri vybavovaní sťažností a podnetov sťažovateľa vyvolávali akékoľvek pochybnosti o porušení ústavných práv sťažovateľa. Predovšetkým však vôbec nemožno dospieť k záveru, že by bol nesprávny postup prokurátora generálnej prokuratúry, ktorý sťažovateľa v namietanom prípise odkázal na to, ako boli skôr vybavené jeho predchádzajúce podnety, ktorými namietal rovnaké skutočnosti. Generálna prokuratúra splnila svoju povinnosť, primeraným spôsobom reagovala na ďalší opakovaný podnet, a to zaujatím stanoviska k námietkam sťažovateľa, hoci nie v súlade s jeho predstavami. Táto skutočnosť bez ďalšieho nemôže viesť k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľa.

19. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľom označené práva nemohli byť porušené tak, ako to akcentuje sťažovateľ.

20. Ústavný súd preto v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

21. Sťažovateľ v odôvodnení svojej ústavnej sťažnosti na stranách 56 a 57 v bodoch 125, 126 a 127 okrem iných uvádza: „... namietam právnu úpravu uvedenú pod označením jednotlivých písmen (písm. b/ bod 1, písm. c/ bod 1 a písm. c/ bod 1), pretože tieto určujú druh a výšku zrážky na mňa vzťahujúce... Dôvody, ktoré ma vedú k pochybnostiam o súlade uvedených ustanovení s referenčnými právnymi normami som rozsiahlo opísal v bodoch 67. až 92. tejto ústavnej sťažnosti, preto na ne poukazujem bez toho, aby som ich duplicitne uvádzal. Predpisy vyššej právnej sily, s ktorými namietaný právny predpis nie je v súlade – čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ods. 1

Ústavy SR v spojení s čl. 12 ods. 1 veta prvá ods. 2 a čl. 13 ods. 4 Ústavy a čl. 3 a čl. 8 Dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru v spojení s čl. 14 Dohovoru...“

22. Sťažovateľ do petitu ústavnej sťažnosti už uvedenú námietku nepremietol. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania v zmysle § 45 zákona o ústavnom súde sa prejavuje okrem viazanosti dvodmi ústavnej sťažnosti predovšetkým vo viazanosti petitom tohto návrhu, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v odvodnení sťažnosti mimo petitu ústavnej sťažnosti, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (I. ÚS 65/07, III. 149/04, II. ÚS 351/2019). Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

23. Nad rámec už uvedeného ústavný súd uvádza, že p redpokladom prieskumu ústavnej sťažnosti na základe prijatia takého návrhu senátom ústavného súdu na ďalšie konanie je, aby sťažovateľ v rámci svojej argumentácie [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] kvalifikovane, a to aj v ústavnoprávnej rovine, polemizoval s ním spochybňovaným riešením relevantnej právnej otázky v ústavnou sťažnosťou napadnutom rozhodnutí (ak netvrdí, že také riešenie v odvodnení napadnutého rozhodnutia úplne absentuje) – nepostačuje vľučne prezentácia vlastnej odlišnej (opozitnej) verzie odpovede na kritickú otázku. Sťažovateľ totiž musí preukázať, že napadnutým rozhodnutím došlo k nepripustnému zásahu do jeho základných práv alebo slobd (čo musí ústavný súd preskúmať), nielen to, že on sám produkuje alternatívny (pre neho priaznivejší) právny názor (aj keď si taký názor môže ústavný súd v konečnom dôsledku osvojiť). Ak nie je dodržaný postup podľa predchádzajúceho odseku v jeho popísanej podstate, ústavný súd odmietne ústavnú sťažnosť (príslušnú námietkovú časť ústavnej sťažnosti) pre nedostatok jej zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 278/2025).

24. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu